

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 44486

гр. София, 12.12.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 143 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДИАНА К. АНГЕЛОВА

като разгледа докладваното от ДИАНА К. АНГЕЛОВА Гражданско дело № 20231110105461 по описа за 2023 година

и за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от Н. Н. Т., ЕГН *****, Я. Н. Т., ЕГН ***** и Н.И Т. от град София, ул. „***“, чрез пълномощник адвокат Й. В. П. и адвокат Н. С. Р. от САК, с адрес - гр. София, 1000, *** против Софийски градски съд, гр.С****

След проверка съдът е приел, че исковата молба отговаря на изискванията на чл.127 ал.1 и чл.128 от ГПК и е разпоредил да се извърши размяна на съдебните книжа.

Съдебните книжа са редовно връчени на ответника, като в предвидения от закона срок последният е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковата претенция.

С настоящето и по аргумент от разпоредбата на чл.140 от ГПК съдът следва да се произнесе по всички предварителни въпроси и по допускането на доказателствата, като може да съобщи на страните и проекта си за доклад по делото, както и да ги напъти към медиация или друг способ за доброволно уреждане на спора.

В тази връзка съдът като обсъди твърденията и възраженията на страните с исковата молба и отговора на исковата молба, за да се произнесе съобрази следното:

Ищецът твърди, че със заявление рег. № РД-97-00-4976 от 12.11.1998 г. Л.А.Д - и нейния брат Н.А.Д - наследодатели на Н. Н. Т., Я. Н. Т. и Н. И Т. поискват реално възстановяване на отчуждения по реда на ЗОЕГПНС от техния баща недвижим имот: пл. № 8 по кадастралния план на град София, представляващ градина от 1500 кв. м., който попада към днешна дата в двора на посолството на Русия. Извършен е мълчалив отказ от страна на областния управител, който бива обжалван на 05.01.2000 г. пред Софийски градски съд (СГС), където е образувано адм. д. № 839/2000 г., III-A отделение.

Твърди се, че с решение по делото от 26.06.2001 г. мълчаливият отказ е отменен, като на ищите е определено обезщетение с жилищно - компенсаторни записи. Твърди се, че Л. и Н.Д. подават жалба срещу него пред Върховен административен съд, който с решение от

10.03.2003 г. по адм. д. № 6905/2002 г. оставя в сила първоинстанционния съдебен акт.

Твърди се, че на 14.06.2004 г., първоинстанционният съд постановява решение, с което допуска поправка на явна фактическа грешка, направена от съда в диспозитива на постановеното от него решение от 29.06.2001 г., като се уточнява, че предвиденото обезщетение не следва да се извърши с жилищно - компенсаторни записи, а с компенсаторни записи.

Твърди се, че съдът, без да провежда втората съдебна фаза съгласно производството по ЗОСОИ, архивира делото. Твърди се, че на 30.01.2017 г. защитата на Л.Д подава молба до съда, с която поисква продължаване на производството. С разпореждане от 24.02.2017 г. съдът насрочва съдебно заседание за 27.09.2017 г. Поради нередовно призоваване съдебното заседание е отложено за 28.03.2018 г., а следващото заседание по делото е насрочено и се провежда на 12.12.2018 г. Твърди се, че с решение от 18.12.2018 г. по адм. д. № 839/2000 г. на II - в състав, Гражданско отделение, по описа на СГС, съдът определя стойността на признатото право на обезщетение с компенсаторни записи на правоимащите Л. и Н.Д. за одържавения от наследодателя им недвижим имот, в размер на 60 200 лв., или по ½ /една втора/ид. ч., равняваща се на компенсаторни записи на стойност 30 100 кв. за всеки един.

Твърди се, че на 25.01.2019 г. защитата на жалбоподателите подава молба за допълване на решението в частта за разноските, тъй като съдът е пропуснал да ги присъди с решението си. С Определение от 08.05.2019 г. СГС уважава молбата, а определението влиза в сила на 07.06.2019 г.

Твърди се, че на 12.06.2019 г. наследодателите на ищите подават до Инспектората към ВСС заявление срещу нарушаване на правото на разглеждане на делото в разумен срок по реда на Глава трета "а" от Закона за съдебната власт. Твърди се още, че с писмо от 15.01.2020 г. Министърът на правосъдието признава, че е налице нарушение на правото на разглеждане на делото в разумен срок, като предлага сключването на споразумение за обезщетение в размер на 1100,00 лева за всеки един от заявителите. Твърди се, че аргументите за определяне на така предложената сума се свеждат до това, че делото се откроява с известна фактическа и правна сложност като констатацията се основава на изготвения по преписката констативен протокол от 15.08.2019 г.

Ищецът твърди, че е очевидно, че делото не се отличава с такава сложност, която да оправдае подобна продължителност на производството, както твърди администрацията. Твърди се още, че в протокола изрично е отбелязано, че при проверката не се констатира действия от страна на заявителите, които да са довели до неоснователното забавяне на производството и така определеният размер на обезщетение е необосновано нисък с оглед на констатациите на Министъра и Инспектора и именно затова заявителите не са не съгласили с предложената сума и не подписват споразумението в определения от властите едномесечен срок.

Твърди се, че междуременно Л. и Н.Д. подават молба до Областния управител за издаване и регистриране на компенсаторните записи във връзка с признатото им право на обезщетение. На 10.01.2020 г. жалбоподателите получават писмо от 07.01.2020 г. на

Областният управител на Област София, с което са информирани, че Агенцията за публичните предприятия и контрол отказва да регистрира записите, тъй като в съдебното решение било погрешно изписано името на наследодателя на жалбоподателите, както и не бил посочен правилно номера на административната преписка, по която е образувано съдебното производство, поради което Л.Д и Н.Д трябвало да поискат от съда да отстрани допуснатата очевидна фактическа грешка. Твърди се, че Л. и Н.Д. депозират молба по делото за поправка на 17.01.2020 г.

Твърди се, че с решение от 25.06.2020 г. молбата за поправка на очевидно фактическа грешка е частично уважена при което Областният управител обжалва пред ВАС така постановеният съдебен акт.

Твърди се, че на 04.07.2021 г. след тежко боледуване умира Н.А.Д. Единствен наследник на лицето е другия ищец в производството - неговата сестра Л.А.Д, която е конституирана в съдебното производство включително и като наследник на брат си.

Твърди се, че с решение от 27.04.2022 г. по адм. д. № 6942/21 г., Трето отделение, ВАС отменя частично решението на СГС. Ищецът твърди, че до постановяване на съдебния акт на ВАС, ищите са възпрепятствани да заведат настоящия иск, тъй като делото пред СГС не е окончателно приключило, а техен приоритет е да се защитят в производството по поправка на очевидна фактическа грешка, което е от първостепенно значение за регистрацията на компенсаторните записи.

Твърди се, че на 21.06.2022 г. Л.Д депозира молба в областната администрация за продължаване на процедурата по регистрация на записите, като прилага съдебните решения за поправка и моли преписката да бъде изпратена и до Агенцията за публичните предприятия и контрол.

Твърди се, че докато подготвя завеждането и защитата си по настоящето дело, на 10.10.2022 г. умира и Л.А.Д. Нейни наследници по закон са ищите в настоящото производство - съпругът ѝ Н. И Т. и двете им деца - Я. Н. Т. и Н. Н. Т..

Твърди се, че след като установява, че няма движение по преписката, на 16.01.2023 г. защитата отново се обръща към Областния управител за предприемане на действия.

Твърди се, че към днешна дата компенсаторните записи все още не са регистрирани и не е ясно какво се случва с преписката.

При горното се иска от съда да постанови решение, с което да осъди Софийски градски съд да заплати на Нейно Н. Т., Я. Н. Т. и Н. И Т. сумата от 20 000 лв. (по 6 666.67 лв. за всеки един от тях) за претърпените от наследодателите им вреди от нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, ведно със законна лихва за периода от 12.06.2019 г. (датата на подаване на заявлението в Инспектората към ВСС) до изплащане на вземането.

Иска се и да бъдат присъдени на ищите направените разноски, включително и тези за адвокатски хонорар.

Ответникът с отговора на исковата молба твърди, че исковите претенции са

недопустими и неоснователни.

На първо място, ответникът твърди, че в практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) въвежда понятието “пострадал” за лицето, легитимирано да претендира нарушение на Конвенцията, в това число на чл. 6, като приема съобразно чл. 34 от Конвенцията, че това е физическото или юридическото лице, което е пряко или косвено засегнато от твърдяното нарушение.

Твърди се, че като “пряк пострадал” се определят лицата, пряко засегнати от нарушението, а “непряк пострадал” са лица, лично засегнати от нарушение срещу друго лице, имащи валиден личен интерес от преустановяване на нарушението. Твърди се още, че в практиката на ЕСПЧ се приема, че ако прекият пострадал е починал преди внасянето на жалбата и е заявено нарушение на Конвенцията (например нарушение на изискването за разумен срок на производството, водено приживе от починали) от наследник, съдът може все пак да признае легитимацията на близки на пострадалия да подадат жалба, ако правото, чието нарушаване се твърди, принадлежи към категорията на прехвърляемите права или когато наследникът е бил конституиран в производството по делото на мястото на починалия си наследодател. Съдът обаче последователно отрича процесуалната легитимация на наследници, предявили претенции за ненаследими права на своя наследодател след смъртта му. При това се иска от ответника, че лицето, встъпило в правата на наследодателя си като страна в националното производство, има качеството на "непряко пострадал" и е легитимирано да предяви претенцията за нарушение на чл. 6 ЕКПЧ. Такава легитимация по отношение на наследими права (напр. имуществени) има и наследникът, който не е участвал в това си качество в производството пред националния съд.

Ответникът твърди, че в настоящия случай претенцията е за обезщетение за неимуществени вреди, които съобразно правната доктрина и съдебната практика са ненаследими права, тъй като зависят от личната преценка на пострадалия. Сочи се, че ищите не са били конституирани като страни по процесното дело и същото е приключило с участието само на Л.Д. като наследник на нейния брат. Предвид това се твърди, че ищите не са активно легитимирани да предявят иск за репарирание на причинените неимуществени вреди на техните наследодатели, претърпени в резултат на твърдяното в исковата молба забавено правосъдие. Твърди се още, че българският законодател неизменно следва посочената международна съдебна практика, като при въвеждането на задължителното административното производство като предпоставка за допустимост на иска по чл. 26 ЗОДОВ по отношение на приключили съдебни дела с изменение на ЗОДОВ (чл.8) през 2012 г., не променя разпоредбата на чл. 6, ал.1 ЗОДОВ. Това следва да се тълкува в смисъл, че правото на обезщетение при смърт на увредения се наследява, ако неимуществените вреди са били предявени приживе от починалия пред съдебен орган. Ответникът твърди, че е постоянна съдебната практика, съобразно която по правило правото на обезщетение за причинени неимуществени вреди е строго лично и неговата защита зависи единствено от преценката на носителя му. Когато пострадалият е предявил претенция за обезвреда по реда на глава III - а ЗСВ, той реално все още не е предприел действия за съдебна защита на

правата си и има пълната възможност да прецени изобщо да не предприема такива, независимо от изхода на административното производство. В този смисъл съдебното производство по реда на чл.26 ЗОДОВ не е естествено и независимо от волята на пострадалия продължение на административното производство по реда на глава III а ЗСВ, предвид което не е допустимо наследникът да взема решение за съдебна защита на неимуществени вреди на пострадалия наследодател. Твърди се, че именно тези правила и логика следва и законодателят, като изрично не е изменил, заедно с чл.8 и чл.6, ал.1 ЗОДОВ, тъй като така би се отменил строго личния характер на преценката на пострадалия дали да търси съдебна защита за накърнените му неимуществени блага или не. Ответникът моли да се съобрази и приетото с решение № 272 от 27.01.2020 г. по гр. д. № 924/2019 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, в което се прави и приема ясно и недвусмислено разграничение между административното производство по глава IIIа ЗСВ и искът по чл.26 ЗОДОВ, във връзка с липсата на обвързаност на съда от предложения в рамките на първото размер на обезщетението.

По основателността на исковата претенция, ответникът твърди, че ищците не са претърпели твърдените от тях неимуществени вреди в пряка причинно-следствена връзка с продължителността на процесното дело.

Ответникът моли да се вземат предвид изложените доводи по допустимостта на исковите претенции, включително факта, че те водят до извода, че конкретно настоящите ищци не са претърпели каквито и да било неимуществени вреди във връзка с процесното дело, доколкото не са били страни по него и не са били ангажирани пряко или косвено с неговото развитие и краен резултат.

Твърди се, че наследодателите на ищците не са предприели никакви действия за ускоряване на производството по делото. Същите в продължение на около 13 години не са се интересували по никакъв начин какво се случва с повдигнатия от тях правен спор и не са използвали създадените от законодателя ефективни механизми за защита като например подаването на молби и искания до съда, определянето на срок при бавност и други нито са положили най - малка елементарна грижа за това да проверят съдържанието на съдебните актове и съответно в кратки срокове да инициират производство по поправка на допуснати очевидни фактически грешки. Ответникът също така твърди, че периодът от време, през който починалите към момента страни в процесното дело не са осъществили действия във връзка с последното не следва да се вменява в отговорност на съда, доколкото зависи единствено и само от тяхното поведение, особено като се има предвид, че извън посочените тринадесет години съдът е действал бързо и ритмично при извършването на всички процесуални действия по делото. Следователно процесното дело е забавено извън разумния срок, и се иска съдът да съобрази, че голяма част от това забавяне се дължи и на поведението на самите пострадали(наследодателите на ищците), които като не са се интересували от неговия ход и не са използвали ефективните вътрешноправни средства за защита срещу бавно правосъдие, както и не са сезирали съда своевременно за необходимостта от провеждане на производство за поправка на очевидна техническа грешка

са допринесли в значителна степен за настъпилото забавяне и съответно да вземете предвид тези обстоятелства в посока намаляване на отговорността на държавата в лицето на СГС.

Ответникът оспорва, че за ищците са настъпили неимуществени вреди изобщо, както и наличието на пряка причинно-следствена връзка между евентуални такива и продължителността на делото. Настоящите ищци не са били страни по процесното дело, не са взели участие в неговото провеждане, не са били ангажирани по никакъв начин с процеса и крайния му резултат и именно затова за тях не са настъпили и обичайните вреди от забавянето на съдебното производство. Ако се приеме, че вреди са причинени то не е налице пряката причинно - следствена връзка, която при исковете по чл.2б ЗОДОВ произтича именно от качеството на пострадалия на страна в забавеното производство.

Ответникът твърди, че дори и ищците да са носители на правото да търсят обезщетение за причинените на последните неимуществени вреди, то се оспорва за самите страни да са настъпили твърдените в исковата молба вреди. Твърди се, че единствените отрицателни емоции, които са настъпили във вътрешната сфера на страните са тези от очакването да се реши правния спор, които отрицателни емоции, предвид предмета на същия, не са от категорията значимо да се отразят на качеството им на живот, да ги накарат да променят обичайното си ежедневие и да променят отношението си към околния свят.

Предвид гореизложеното ответникът моли съда да прекрати делото, евентуално да отхвърли предявените искове за присъждане на обезщетенията по чл. 2б, ЗОДОВ, ведно с искането за присъждане на законна лихва, като неоснователни и недоказани, евентуално като погасени по давност. Прави се евентуално искане да се присъди обезщетение, значително под претендирания от ищците размер.

Прави се искане за присъждане в полза на СГС на разноски на основание чл. 10, ЗОДОВ, включително при прекратяване на делото на основание чл. 78 ГПК, за което се прилага списък по чл. 80, ГПК.

Прави се и възражение за прекомерност в случай, че срещуположната страна претендира разноски за адвокатско възнаграждение над установените минимални размери от НМРАВ.

Ответникът моли съда в случай при неявяване на представител на СГС в съдебно заседание, делото да се разгледа в тяхно отсъствие, ако са налице останалите условия за това.

В настоящото производство е заявен осъдителен иск за неимуществени вреди – с правна квалификация - чл.2б, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди във връзка с чл.45, ал.1 от Закона за задълженията и договорите.

Претендираното право произтича от следните обстоятелства: настъпване на неимуществени вреди /болки и страдания/ причинени от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията, относно дело образувано и водено от наследодателите на ищците.

С оглед заявените от ответника с отговора на исковата молба възражения за

недопустимост на иска, съдът приема същите за основателни и следва да прекрати производството по делото поради недопустимост на предявените субективно съединени иски претенции при следните аргументи:

В казуса описаната фактическа обстановка с исковата молба като основания на които ишците основават претенцията си очертава твърденията им, че същите са наследници на лица, които са били в производство пред съд продължило над 18 години.

В исковата молба не се твърди и не се описва ишците да са били страни в производството пред съд – по адм.дело № 839/2000 година по описа на Софийски градски съд.

Пак в исковата молба не се описва и ишците да са били страни в производството по реда на Глава IIIа от Закона за съдебната власт.

Не може да се възприеме за вярна тезата на ишците, че същите са наследили правото на техните наследодатели да предявят иск по реда на чл.26 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди във връзка с чл.45, ал.1 от Закона за задълженията и договорите. Правото да се търси обезщетение за вреди от бавно правосъдие е ненаследимо, освен в случаите, в които пострадалия – наследниците на ишците не са заявили това право приживе пред съд. В този смисъл и съдебната практика - Определение № 2520 от 18.09.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2859/2023 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Борис Илиев.

С оглед на горното производството по делото следва да бъде прекратено поради недопустимост на заявените субективно съединени иски претенции по реда на чл.130 от ГПК и не следва да бъде насрочвано за разглеждане в открито съдебно заседание.

С оглед изхода на спора и съобразно разпоредбата на чл.78, ал.4 от ГПК на ответникът се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение, които съдът определя в размер на 120,00 лева, платими от ишците в размер от по 1/3/една трета/ за всеки от тях, т.е. по 40,00 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл.130 от ГПК, и на основание чл.78, ал.4 и ал.8 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.дело № 5461/2023 година по описа на Софийски районен съд по искова молба на Н. Н. Т., ЕГН *****, Я. Н. Т., ЕГН ***** и Н.И Т. от град София, ул. „***, чрез пълномощник адвокат Й. В. П. и адвокат Н. С. Р. от САК, с адрес - гр. София, 1000, *** против Софийски градски съд, гр.С**** с която е предявен иск с правна квалификация по смисъла на чл.26, ал.1 от ЗОДОВ във връзка с чл.45, ал.1 от ЗЗД, с който се иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответника Софийски градски съд, с адрес град София, бул.“Витоша“ № 2, представляван от председателя Алексей Трифонов да заплати на Н. Н. Т., ЕГН *****, Я. Н. Т., ЕГН ***** и Н.И Т. от град София, ул. „***, сумата от 20 000 лв. (разделно по 6 666.67 лв. за всеки един от тях) за

претърпените от наследодателите им – Л.А.Д и Н.А.Д, вреди от нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делото – адм.дело № 839/2000 година по описа на Софийски градски съд в разумен срок, ведно със законна лихва за периода от 12.06.2019 г. (датата на подаване на заявлението в Инспектората към ВСС) до изплащане на вземането – **поради недопустимост на предявения иск.**

ОСЪЖДА Н. Н. Т., ЕГН *****, Я. Н. Т., ЕГН ***** и Н.И. Т. от град София, ул. „*** да заплатят разделно на Софийски градски съд, гр.С**** сторените разноси за юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 120,00 лева, като всеки от тях плати по 40,00 лева.

Указва на страните, че: Ако страните желаят да бъдат уведомявани по-бързо за действията, извършвани от съда по делото, те могат с молба да предоставят електронен адрес, на който да им бъдат връчвани съобщения и книжа. Съответно, следва да имат предвид, че срокът указан в съдебните книжа, започва да тече от датата на постъпване на електронното съобщение при тях. УКАЗВА на страните в случай, че желаят да подават по електронна поща съдебни книжа по делото и по останалите граждански дела в СРС, могат да ги подават на определения с Заповед № АС – 175 от 15 май 2020 година на Председателя на СРС електронен адрес: documents.go@srs.justice.bg, след като ги подпишат с квалифициран електронен подпис. Заповедта е публикувана на интернет сайта на съда. УКАЗВА на страните в случай, че желаят да получават по електронна поща сканирани преписи от новопостъпили по делото документи и да получават преписи от новите произнасянията на съда по настоящето дело, следва да подадат молба до съда с която да посочат електронен адрес на който желаят да получават призовки, съобщения и книжа по делото. Молба, подписана с квалифициран електронен подпис се подава на електронен адрес: documents.go@srs.justice.bg, а в случай че не е подписана с квалифициран електронен подпис - чрез регистратурата на съда или с писмо на хартия по пощата.

Указва на страните, че Софийски районен съд има регистриран профил в Системата за сигурно електронно връчване (ССЕВ) на ДАЕУ и по този начин могат да бъдат връчвани и получавани книжа от съда, съответно подавани документи до съда от заинтересованите лица, като системата удостоверява получаването на кореспонденцията от адресата. За ползването на системата е необходимо да се направи регистрация от съответното лице, което може да бъде осъществено на следния адрес: <https://edelivery.egov.bg/>.

Съгласно чл.38, ал.2 от ГПК, връчването на съдебни книжа може да се извърши на избран от страната електронен адрес за връчване чрез: Връчването може да се извърши на избран от страната електронен адрес за връчване чрез: 1. единния портал за електронно правосъдие; 2. квалифицирана услуга за електронна препоръчана поща съгласно чл. 3, параграф 37 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък „Регламент (ЕС) № 910/2014“; системата за

сигурно електронно връчване по чл. 26, ал. 2 от Закона за електронното управление.

Когато не е избрана възможност за връчване по ал. 2, но страната е посочила адрес на електронна поща, връчването се извършва на посочения адрес. Съгласието за връчване по ал. 2 и 3 може да се оттегли по всяко време, като оттеглянето не засяга редовността на вече извършените действия. Когато не може да се извърши връчване по ал. 1 – 3, съобщението се връчва на настоящия адрес на страната, а при липса на такъв – на постоянния.

Когато страната е орган на изпълнителната власт, не може да се извърши връчване чрез системата по ал. 2, т. 3.

Съгласно чл.38а от ГПК: Лицето, извършило процесуално действие в електронна форма, е длъжно да посочи електронен адрес за уведомяване за удостоверяване на получаването на електронното изявление и за резултата от техническата проверка на извършеното действие. При извършване на процесуално действие в електронна форма лицето може да се съгласи да приема електронни изявления и електронни документи от съда по делото в производството пред съответната инстанция или пред всички инстанции. Лицето, извършило процесуално действие в единния портал за електронно правосъдие, се съгласява да приема електронни изявления и електронни документи, съобщения, призовки и книжа в производството пред съответната съдебна инстанция и пред всички инстанции. Съгласието по чл.38а, ал. 2 и 3 от ГПК може да се оттегли по всяко време, като оттеглянето не засяга редовността на вече извършените действия.

Указва на страните, че съгласно чл.41а от ГПК: Когато връчването се извършва по чл. 38, ал. 2 от ГПК - на избран от страната електронен адрес за връчване, съобщението, съдържащо информация за изтегляне на призовката, съобщението или книгата, се смята за връчено в деня на изтеглянето му от адресата. В случай че съобщението не бъде изтеглено в 7-дневен срок от неговото изпращане, то се смята за връчено в първия ден след изтичането на срока за изтегляне. Когато връчването се извършва по чл. 38, ал. 3 и 6 от ГПК, съобщението, съдържащо информация за изтегляне на призовката, съобщението или книгата, се смята за връчено в деня, в който адресатът е потвърдил получаването му. В случай че получаването не е потвърдено в 7-дневен срок от неговото изпращане, съобщението се връчва по общия ред.

Съгласно чл.44, ал.3 от ГПК, считано от 30.6.2021 година - Електронното връчване се удостоверява със: 1. електронен запис от информационната система на портала, подпечатан с квалифициран електронен печат на съда с удостоверено време или с квалифициран електронен времеви печат – при връчване по чл. 38, ал. 2, т. 1 от ГПК; 2. електронен запис на връчването от квалифицирания доставчик на електронни удостоверителни услуги – при връчване по чл. 38, ал. 2, т. 2 от ГПК; 3. потвърждение, че съобщението е получено – при връчване по чл. 38, ал. 3 и 6 от ГПК.

Съгласно чл.52, ал.2 от ГПК, считано от 30.6.2021 година - Връчването на държавните учреждения и на общините се извършва само по реда на чл. 38, ал. 2 от ГПК на посочен от тях електронен адрес.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски окръжен съд в едноседмичен срок от връчването му на страните и контролиращата страна – Прокуратурата, чрез Софийска районна прокуратура.

Съдия при Софийски районен съд: _____